

LBRIS

We know
books

Publicat în 2024 de **Editura Thea**

Editura Thea (ROMÂNIA)

Ne puteți vizita la:

www.editurathea.ro

și ne puteți scrie pe adresa:

editurathea@gmail.com

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă sub orice formă prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau în alt mod, fără acordul prealabil scris al **Editurii Thea**.

Copyright © 2024 **Editura Thea**

Coperta I: Tabloul „Renașterea”, pictat de Margareta David

MARTIN, AURORA

Strigătul rănilor... : o autobiografie / povestită de Margareta David și scrisă de Aurora Martin. - București : Editura Thea, 2024
ISBN 978-606-95770-8-0

I. David, Margareta

821.135.1

STRIGĂTUL RĂNILOR...

O autobiografie

povestită de MARGARETA DAVID

și

scrisă de AURORA MARTIN

thea
editura
București, 2024

Din culise...

În această autobiografie atipică, scrisă la două minți, vocea autorului și cea a povestitorului se contopesc, autorul își instalează centrul de comandă în mintea și în sufletul povestitorului și începe să transmită, să interpreteze, să psihanalizeze la persoana I. Cititorul este și el acroșat, din când în când, cu întrebări retorice, pentru a fi asigurat că autorul îi înțelege indignarea, revolta sau uimirea.

Sunt 14 ani de când m-am împrietenit cu Marga pe Facebook, dar numai trei, de când m-a sunat și mi-a spus: *Ți-am citit cu nesaț articolele și vreau ca tu să fii cea care scrie o cartea despre viața mea.* Au urmat mai multe încercări, am rugat-o să se înregistreze, dar nu poți fi pe deplin autentic, uitându-te la un reportofon. M-a invitat la Camogli și așa am descoperit Omul și Povestea sa, privindu-ne în ochi. Au urmat mai multe convorbiri telefonice, din diverse părți ale lumii, în care ea îmi povestea și eu îmi luam notițe.

Mă întreb câte fete, câte femei, câte mame se vor recunoaște în povestea ei...

Mă întreb câți băieți, câți bărbați, câți tați vor înțelege...

Dar, pentru a fi înțelese, întâmplările trebuie spuse... Prea multe drame rămân închise între pereții unei case, încuiate în mințile unor protagoniști fără voie, răvășind iremediabil vieți, destine, creând mișcări tectonice cu efecte resimțite generațional...

Reta, fetița strigată, în copilărie, cu un diminutiv de natură să-i limiteze și mai mult personalitatea, a început să fie strigată *Marga*, atunci când a devenit o femeie independentă, care și-a luat în mâini frâiele propriului său destin. În această carte, semnează *Margareta*, asumându-și cu demnitate toate fragmentele din puzzle-ul vieții sale.

Toate au un început...

Nu am fost acel copil dorit, așteptat, care să dea mai mult sens unei iubiri împlinite, așa cum era fratele meu. Eu mai degrabă m-am strecurat în viața părinților mei, într-o clipă de neatenție. Vestea unei noi sarcini a luat-o pe neașteptate pe mama mea, care, la 13 luni de la prima naștere, încă îl alăpta pe fratele meu și nu era deloc pregătită să mai facă loc, în preocupările sale, unei alte fături, care să aibă noi așteptări de la ea. Cu această apăsare, m-a lăsat să-mi urmez calea firească, ocupându-se atentă de fratele meu. Chiar și după ce m-am născut, atenția ei a rămas dedicată fratelui meu, ale cărui complicații pulmonare necesitau o grijă specială.

Dar ce știam eu!? Eu vedeam că sunt îmbrăcată, dezbrăcată, spălată, că mi se dădea mâncare, mi se spunea ce să fac și ce să nu fac... și totuși... parcă fratele meu primea ceva în plus. *Pentru că el e mai mare - zicea mintea mea de copil - când o să fii și tu mai mare, o să ai loc să primești mai mult!* Of, și ce mult mi se părea până să fiu mai mare și să am loc de mai multă atenție din partea mamei!

Aveam vreo 3-4 ani, când mă uitam cu jind la ceea ce mult mai târziu aveam să aflu că se numește tandrețe și ajută oamenii să se simtă acceptați sau chiar iubiți. Stăteam acolo, pe un scăunel și mă uitam cum mama îl mângâie și aș fi dat totul să mi se facă și mie o injecție, ca mama să mă mângâie și pe mine și să se joace cu degetele ei prin părul meu... Stăteam acolo, pe scăunel, și îmi doream să mă îmbolnăvesc, pentru ca să mă ia și pe mine în brațe, să mă așeze pe pat și să-mi facă frecție cu *Diana* (căci numai un nume de femeie putea să aibă o loțiune, care se prelingea rămăduitor pe trupul unui bolnav)... Priveam cu jind cum mâinile mamei alunecau pe piciorușele fratelui meu, pe spate, pe brațe, pe cap și mă amăgeam cu gândul că, poate, când o să fiu mai mare, o să primesc și eu porția mea de tandrețe...

Tot creșteam și tainica fângăduință a tandreții rămânea în așteptare... Când chiar am ajuns să mă îmbolnăvesc de-adevăratelea, simțeam că vine la spital ca la un străin, fără să mă întrebe dacă și cât mă doare și fără să arate, parcă, acele îngrijorări de mamă, pe care le înregistrasem dureros în comportamentul ei față de fratele meu... Și, după fiecare vizită a ei, chiar nu mai înțelegeam care durere e mai mare...

Ani de zile am trăit lângă mama cu sentimentul că pe mine nu mă iubește; deși o parte din mine strigă înfundat că nu e adevărat! Căci cum poți, oare, să nu-ți iubești propria prelungire, care crește de sub aripa ta!?

N-am crescut cu ea, am crescut alături de ea, într-o încrâncenare continuă de a mă convinge că mama își iubește ambii copii, dar mie nu îmi arată asta, pentru a mă face mai puternică. Dar, oare, mă voia mai puternică, să îi pot fi sprijin fratelui meu, atunci când ea nu va mai fi?!? Nu, nu... poate că doar mă voia puternică... sau poate viața îi dăduse întâi un băiat, începuse să învețe cum se îngrijește un băiat și pur și simplu nu știa cum se iubește o fetiță... Sau poate doar nu știa cum să-i arate...

Aveam o bonă, un substitut de atenție maternă și ea era cea care se ocupa mai mult de mine, pentru ca mama să se ocupe în tihnă de fratele bolnav.

Cu această zestre de la mama, am intrat în propria mea viață de mamă. Și, oricât aș fi vrut să nu fiu ca ea, mă descopeream, de multe ori, reacționând în virtutea unui tipar subconștient, care îmi modela vorbe, fapte, înainte de a le conștientiza și înainte de a le da propria formă. Când mă descopeream făcând o parte dintre

greșelile ei, din spatele unei scene interioare, apărea un regizor nehotărât, care, ba lăsa greșelile să-și continue narațiunea generațională, ba ajusta scenariul și mă pune să repet scena, până se schimba deznodământul... Ar fi fost simplu să fiu doar victimă și să-mi atrag compasiunea publicului... dar am fost deopotrivă vinovată; căci, atunci când știi și nu găsești calea de a schimba, te simți mai vinovat decât cel care acționează fără să știe, fără să realizeze...

Măinile...

Mi-a dat Dumnezeu o fetiță și, când era mică, nu mă mai săturam să-i pup mânuțele, degetuțele, să o mângâi, ca pe cel mai valoros sens al vieții mele... atunci mă lăsa... mai târziu, când s-a făcut mai mare, nu mi-a mai permis și tânjesc și astăzi după căldura acelor dezmierdări împărtășite... nici nu știu când a venit iarna... Sentimentele față de copilul meu și ale copilului meu față de mine s-au răcit treptat, ca și cum o mare glaciațiune ne-ar fi încremenit într-o neputință de a mai lăsa valurile sufletești să-și urmeze unduirea caldă.

Cred că mi-am format un automatism din a analiza discret limbajul corpului, cu precădere al mâinilor, atunci când am în față un interlocutor, ca ecou sau poate ca răcnet înăbușit în chiliile sufletului meu, față de absența mâinilor mângâietoare din copilărie. Îmi amintesc doar de degetele scurte ale mamei, grăsuțe, bondoace, cu inele... uneori, când era cu gândul în altă parte, chiar mă jucam cu carnea ei pufoasă...

De multe ori îmi surprind frânturi de gând, care constată inutilitatea mâinilor care nu ating și care nu sunt atinse... Și îmi amintesc, cu o oarecare duiosie mototolită, cum urmăream *Măinile mamei mele* când gătea, în timp ce eu, stând pe scăunelul meu, îmi imaginam cum o să lase lingura de lemn și o să vină să mă mângâie... *o să-mi mângâie cârlionții... acum, acum mă mângâie... acum o să lase lingura și o să se îndrepte spre mine să mă mângâie...* Dar nu se întâmpla niciodată... și rămâneam pe scăunel, jucându-mă singură cu degetuțele în cârlionții mei, ca și cum aș fi vrut să o învăț pe mama mea cum se face... ca și cum, cu mintea mea de copil, aș fi vrut să o învăț ce simplă e fericirea și ce puțin trebuie, ca să potolești zăgazuri de tristețe inutilă...

Gestul acela s-a lăsat așteptat toată viața, scrijelind în gol, în golul sufletului meu, ca pe un disc de vinil căruia îi lipsește atât de puțin, pentru a lăsa armoniile conținute să iasă la lumină... Nu îmi amintesc nici să mă fi pupat vreodată și de-asta-mi zic... nu a putut... nu m-a putut iubit... Iar astăzi sunt omul care sunt, ba încăpățanată, ba îndărătnică, ba tăcută, ba vulcanică și pentru că mi-a lipsit această afecțiune, acest fir roșu, care dă coerență ființei, care îi dă suflu...

Să știți, însă, că uneori chiar mă atingeau... mă bătea... mă bătea cu lingura aceea de lemn sau cu dosul palmei peste gură, atunci când ziceam că vreau ceva de două, trei ori... Dorințele mele insistente se izbeau într-un dos de palmă amorf, care nu păstra nimic din mult dorita atingere a mâinilor delicate, și se scurgeau inerte în lacul stătut al frustrărilor.

Săracul copil bogat...

Uneori părinții se certau, ba chiar se băteau... Atunci eram de-a dreptul înspăimântată. Tata venea acasă după vreo băută și începeau să se certe, nu țineau cont că discuțiile sau scenele acestea se petreceau în fața copiilor, că ne speriau teribil... tata o plesnea peste

gură, căci mama avea gura mare, greu de suportat... Și totuși, tata, oricât de beat ar fi fost, venea să ne pupe, să ne mai treacă de sperietură... Uneori fugeam... aveam două tufe de zmeură și îmi amintesc și acum cum mă refugiam între ele și adormeam acolo, plângând în zmeur tristețea copilăriei mele....

Mi se spunea Reta... Reta, săracul copil bogat! Eram o familie destul de înstărită ... nu duceam lipsă de mâncare bună, chiar în perioade în care multă lume se chivernisea cu greu... În 1957 făceam vacanțe la Felix, dar eu începusem să trăiesc o permanentă spaimă că iar se vor certa din ceva și se vor bate. Mă obseda gândul că, într-una dintre aceste bătăi, tata, care era mai puternic, ar putea să o omoare pe mama... Și nici nu știu dacă această perspectivă mă înspăimânta mai mult pentru că aș fi pierdut-o pe mama sau pentru că tata ar fi putut fi luat la pușcărie... Pe cât de timorată eram eu, pe atât de calm și nepăsător era fratele meu... lui nu părea să-i pese de violența dintre părinți, nici nu știu dacă și-a reprimat toate aceste scene, negându-le, sau au defulat târziu, când și-a întemeiat el însuși o familie... Tot ce știu este că, asupra mea, toate acestea au lăsat urme adânci și am căutat mereu să fie liniște în casă, să nu deschid